

Het Boek Daniël - Honderdtwaalf

Onthulling van de profetische symboliek van Ismaël: van boogschutter tot verzegelaar van de 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-02

En God was met de jongen; en hij groeide op, woonde in de woestijn en werd een boogschutter. Genesis 21:20.

Ismaël werd een boogschutter, wat een symbool is van oorlogvoering, en een symbool van het uitvoerende oordeel dat over Rome wordt gebracht.

Het geluid van hen die vluchten en ontkomen uit het land van Babylon, om in Sion te verkondigen de wraak van de HEERE, onze God, de wraak van zijn tempel. Roept de boogschutters bijeen tegen Babylon: allen die de boog spannen, leger u daartegen rondom; laat niemand daarvan ontkomen; vergeld haar naar haar werk; doet haar naar alles wat zij gedaan heeft; want zij is overmoedig geweest tegen de HEERE, tegen de Heilige Israëls. Jeremia 50:28, 29.

De boogschutters vergelden Babylon naar haar werk, en die vergelding begint bij de spoedig komende zondagswet, met de tweede stem van Openbaring hoofdstuk achttien, wanneer het voortschrijdende uitvoerende oordeel over Babylon aanvangt.

En ik hoorde een andere stem uit de hemel, die zei: Gaat uit van haar, mijn volk, opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en opdat gij niet ontvangt van haar plagen. Want haar zonden hebben zich opgehoopt tot aan de hemel, en God heeft haar ongerechtigheden in gedachtenis gebracht. Vergeld haar, gelijk ook zij u vergolden heeft, en verdubbelt haar dubbel naar haar werken; schenkt haar dubbel in de beker die zij gevuld heeft. Naarmate zij zichzelf verheerlijkt heeft en weelderig geleefd heeft, geeft haar zoveel pijniging en rouw; want zij zegt in haar hart: Ik zit als een koningin en ben geen weduwe, en zal geen rouw zien. Openbaring 18:4-7.

Ismaël en zijn moeder Hagar waren ervan weerhouden het eerstgeboorterecht te erven en werden uitgedreven. Zo werd jaloersheid de profetische drijfveer van de islam, en oorlogvoering hun profetische bezigheid. De eerste vermelding omvat de beperking die door Sara aan Ismaël en zijn moeder werd opgelegd, en hun „beperking” werd in heel Gods Woord en de geschiedenis een voornaam profetisch kenmerk van de islam. De nakomelingen van Ismaël zouden wilde mannen zijn, wier hand tegen ieder mens was, en hun wilde aard wordt voorgesteld door de wilde Arabische ezel, behorend tot de paardenfamilie. Zo wordt de islamitische oorlogvoering van de eerste en de tweede wee voorgesteld als krijgslieden die op woedende paarden rijden.

De islam is de boodschap van de late regen, en het is volkomen passend dat de drie weën drie specifieke profetische lijnen vertegenwoordigen, want de methodologie van de late regen is „regel op regel”. Wanneer de profetische kenmerken van de eerste twee lijnen worden samengebracht,

vestigen zij de lijn van de derde wee. Alle drie de profetische lijnen illustreren de periode van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend. Die drie lijnen vertegenwoordigen de periode van het uitgieten van de late regen, want de late regen begon te sprenkelen toen de derde Wee op 11 september 2001 kwam.

„De late regen zal neerdalen op het volk van God. Een machtige engel zal uit de hemel neerdalen, en de gehele aarde zal worden verlicht door zijn heerlijkheid.” Review and Herald, 21 april 1891.

De periode van de verzegeling werd ook voorgesteld door de periode die begon op 11 augustus 1840 en eindigde met de komst van de derde engel op 22 oktober 1844. Die tijdsperiode werd ook voorgesteld in Habakuk hoofdstuk twee. De Milleritische geschiedenis vervulde Habakuk hoofdstuk twee, en daarbij begon zij toen de engel neerdaalde op 11 augustus 1840, en eindigde zij toen de derde engel kwam op 22 oktober 1844.

Habakuk hoofdstuk twee maakt duidelijk dat aan het einde van het gezicht, het gezicht zou „spreken”. In vers drie van Openbaring hoofdstuk tien riep (sprak) de engel met een luide stem, en op 22 oktober 1844 zwoer (sprak) diezelfde engel dat „de tijd niet langer zou zijn”. De wachter van Habakuk in vers één van hoofdstuk twee bevindt zich bij 11 augustus 1840, want het is dan dat de wachters hun stem verheffen.

In de opstand van 1888, die zuster White aanduidt als een voorstelling van de engel van Openbaring achttien, die de aarde met Zijn heerlijkheid zou verlichten, verhieven de wachters (Jones en Waggoner) hun „stemmen” als een bazuin om Gods volk hun overtredingen te tonen, want hun boodschap was de boodschap aan Laodicea. Op 11 september 2001, waarvan de geschiedenis van 1888 een voorafbeelding was, leidde de Heere Zijn volk van de laatste dagen terug naar Jeremia’s oude paden, waar naar de wachters niet werd geluisterd. De nederdaling van de engel markeert de profetische komst van de wachters.

De „stem” die op 11 augustus 1840 kwam, werd door de wachters overgebracht, en Jeremia werd gezegd dat, indien hij na zijn teleurstelling tot zijn geloof en vertrouwen in God zou terugkeren, hij Gods mond zou worden. Toen het gezicht dat vertoefd had uiteindelijk op 22 oktober 1844 kwam, „sprak” het. De periode van Habakuk hoofdstuk twee, die in de Milleritische geschiedenis werd vervuld, illustreert de periode van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend.

Het is van wezenlijk belang te erkennen dat de periode van 11 augustus 1840 tot en met 22 oktober 1844 de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend illustreert, hetgeen de periode is waarin de late regen wordt uitgestort. Dit is van wezenlijk belang, want de boodschap van de late regen dient te worden geïdentificeerd door de methodologie van „regel op regel”. De bijzondere periode die de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend is, wordt herhaaldelijk voorgesteld in de profetische lijnen, en dit is ook zo in Habakuk twee, dat zuster White rechtstreeks aanwijst als zijnde vervuld in de Milleritische geschiedenis. Zij leert ook herhaaldelijk dat de Milleritische geschiedenis wordt herhaald in de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend.

“Verweven met profetieën die zij hadden beschouwd als betrekking hebbend op de tijd van de tweede komst, was onderricht dat in het bijzonder was aangepast aan hun toestand van onzekerheid en spanning, en dat hen aanmoedigde geduldig in het geloof te wachten dat wat thans voor hun begrip duister was, te zijner tijd duidelijk zou worden.

„Onder deze profetieën bevond zich die van Habakuk 2:1–4: ‘Ik zal op mijn wachtpost gaan staan en mij op de toren opstellen, en ik zal uitzien om te zien wat Hij tot mij spreken zal, en wat ik antwoorden zal wanneer ik bestraft word. En de HEERE antwoordde mij en zei: Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk voor op tafelen, opdat men al lopende het lezen kan. Want het gezicht is nog voor de vastgestelde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het; want het zal gewisselijk komen, het zal niet uitblijven. Zie, zijn ziel is in hem opgeblazen, zij is niet oprecht in hem; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven.’”

“Reeds in 1842 had de aanwijzing die in deze profetie wordt gegeven om ‘het gezicht op te schrijven en het duidelijk op tafelen te stellen, opdat men het in het voorbijlopen kunne lezen’, Charles Fitch ertoe gebracht een profetische kaart samen te stellen ter toelichting van de gezichten van Daniël en de Openbaring. De publicatie van deze kaart werd beschouwd als een vervulling van het bevel dat aan Habakuk was gegeven. Niemand bemerkte toen echter dat in dezelfde profetie ook een schijnbare vertraging in de vervulling van het gezicht — een tijd van vertoeven — wordt voorgesteld. Na de teleurstelling kreeg deze Schriftplaats een zeer gewichtige betekenis: ‘Want het gezicht wacht nog op den bepaalden tijd, maar het zal ten einde spreken, en niet liegen; zo het vertoeft, verbeid het, want het zal gewisselijk komen, het zal niet achterblijven.... Maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven.’

Een gedeelte van Ezechiëls profetie was eveneens een bron van kracht en vertroosting voor de gelovigen: ‘Het woord des Heren kwam tot mij, zeggende: Mensenkind, wat is dat voor spreekwoord dat gij in het land Israëls hebt, zeggende: De dagen worden verlengd, en elk gezicht vergaat? Zeg daarom tot hen: Zo zegt de Here Here.... De dagen zijn nabij, en de vervulling van elk gezicht.... Ik zal spreken, en het woord dat Ik spreken zal, zal geschieden; het zal niet langer worden uitgesteld.’ ‘Die van het huis Israëls zeggen: Het gezicht dat hij ziet, is voor vele dagen die nog komen moeten, en hij profeteert van tijden die ver weg zijn. Zeg daarom tot hen: Zo zegt de Here Here; Geen van Mijn woorden zal nog langer worden uitgesteld, maar het woord dat Ik gesproken heb, zal geschieden.’ Ezechiël 12:21–25, 27, 28.”
De Grote Strijd, 391–393.

De Millerieten zagen zichzelf niet alleen als degenen die de gelijkenis van de tien maagden en Habakuk hoofdstuk twee vervulden, maar zij werden er ook toe geleid in te zien dat de geschiedenis waarin zij deze profetieën vervulden, tevens Ezechiëls aanduiding was van diezelfde geschiedenis, waarin „de uitwerking van elk gezicht” vervuld zou worden. De historische lijn die de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend voorstelt, is die waarin de uitwerking van elk gezicht vervuld wordt!

De lijnen die de periode van de late regen en de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend voorstellen, worden samengebracht om vast te stellen dat die profetische geschiedenis onvermijdelijk het merkteken van Alpha en Omega draagt.

De geschiedenis van de Millerieten begint met de stem van de engel van Openbaring tien en eindigt met dezelfde stem. 11 september 2001 begint met de eerste stem van Openbaring hoofdstuk achttien en eindigt met de tweede stem van Openbaring hoofdstuk achttien. Habakuk hoofdstuk twee begint met de stem van de wachters en eindigt met de stem van Jeremias wachter. Het eerste wee begint met Mohammed en eindigt met Mohammed II. Het tweede wee begint met het loslaten van de vier engelen van de islam en eindigt met de beteugeling van de islam.

De methodologie die de late regen is, is Jesaja's methodologie van „regel op regel”, en de regels die worden samengebracht om de boodschap van de late regen te identificeren en te bevestigen, dragen onvermijdelijk het kenmerk van Alfa en Omega. Het eerste wee van Openbaring hoofdstuk negen begint met Mohammed en eindigt met Mohammed II. De periode is verdeeld in twee soorten oorlogsvoering, waarvan de eerste bestond uit ongeorganiseerde aanvallen op Rome die in alle ernst begonnen met Abubakar, en vervolgens een periode van honderdvijftig jaar waarin de eerste georganiseerde oorlogsvoering van de islam werd volbracht.

De honderdvijftig jaar wordt weergegeven door de tijdsprofetie van „vijf maanden”. De tweede wee bezit eveneens een tijdsprofetie, namelijk driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen. Daarom, aangezien de profetische structuur van de eerste en de tweede wee het einde met het begin identificeert, bevat zij een scheiding tussen de verzegeling en een specifieke tijdsperiode. Het verzegelingsproces wordt aan het begin van de geschiedenis van de eerste wee weergegeven, en het wordt aan het einde van de tweede wee weergegeven.

Wat volgt op de verzegeling van vers vier, in de eerste wee, zijn de „vijf maanden” (honderdvijftig jaar). De vijf maanden worden tweemaal aangeduid, eenmaal in vers vijf en opnieuw in vers tien. Wat aan het verzegelingsproces van 11 augustus 1840 tot 22 oktober 1844 in de tweede wee voorafgaat, is de profetie van het „uur, de dag, de maand en het jaar” (driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen), van vers vijftien. Tezamen vormen de vijfde en zesde bazuin in één ononderbroken lijn een begin en een einde met een illustratie van het verzegelingsproces.

Als twee lijnen, toegepast „regel op regel”, duiden zij een begin en een einde aan, gemarkeerd door Mohammed de eerste en Mohammed de tweede. „Regel op regel” duiden zij in elke lijn twee onderscheiden perioden aan, hetgeen voortvloeit uit het feit dat elke lijn een tijdsprofetie bevat. In de geschiedenis van het eerste wee moest de islam Rome „schaden”, en in het tweede wee moest zij Rome „doden”. Het eerste wee was een oorlogvoering met speren, zwaarden en pijlen, en het tweede wee voerde buskruit als wapening in.

“VERS 10. En zij hadden staarten, gelijk schorpioenen, en er waren engels in hun staarten; en hun macht was de mensen vijf maanden te schaden. 11. En zij hadden een koning over zich, namelijk de engel van de afgrond, wiens naam in de Hebreeuwse taal Abaddon is, maar in de Griekse taal heeft hij de naam Apollyon.

“Tot dusver heeft Keith ons illustraties verschaft van het bazuingeschal van de eerste vijf bazuinen. Maar wij moeten nu van hem afscheid nemen en overgaan tot de toepassing van het nieuwe kenmerk van de profetie dat hier wordt ingevoerd, namelijk de profetische tijdsperioden.

‘Hun macht was gegeven de mensen vijf maanden te pijnigen.’—1. De vraag rijst: welke mensen moesten zij gedurende vijf maanden pijnigen?—Ongetwijfeld dezelfde die zij daarna zouden doden (zie vers 15): ‘het derde deel der mensen’, ofwel het derde deel van het Romeinse rijk,—de Griekse afdeling daarvan.

„2. Wanneer moesten zij hun werk van kwelling beginnen? Het 11e vers beantwoordt de vraag.

“(1) ‘Zij hadden een koning over zich.’ Vanaf de dood van Mohammed tot tegen het einde van de dertiende eeuw waren de Mohammedanen verdeeld in verschillende facties onder verscheidene leiders, zonder dat er een algemeen burgerlijk bestuur over hen allen was uitgestrekt. Tegen het einde van de dertiende eeuw stichtte Othman een regering die sindsdien bekend is geworden als de Ottomaanse regering, of het Ottomaanse rijk, dat bleef groeien totdat het zich uitstrekte over alle voornaamste Mohammedaanse stammen en deze samenvoegde tot één grote monarchie.

“(2) Het karakter van de koning. ‘Die de engel van de afgrond is.’ Een engel duidt op een boodschapper, een dienaar, hetzij goed hetzij slecht, en niet altijd op een geestelijk wezen. ‘De engel van de afgrond,’ of de voornaamste dienaar van de godsdienst die daaruit voortkwam toen deze geopend werd. Die godsdienst is het mohammedanisme, en de sultan is zijn voornaamste dienaar. ‘De sultan, of grootseigneur, zoals hij zonder onderscheid wordt genoemd, is tevens Opperste Kalief, of hogepriester, en verenigt in zijn persoon de hoogste geestelijke waardigheid met het hoogste wereldlijke gezag.’—World As It Is, p. 361.

“(3) Zijn naam. In het Hebreeuws: ‘Abaddon’, de verderver; in het Grieks: ‘Apollyon’, iemand die uitroeit, of vernietigt. Doordat hij in twee talen twee verschillende namen heeft, is het duidelijk dat men veeleer het karakter dan de naam van de macht heeft willen voorstellen. Indien dat zo is, dan is hij, zoals in beide talen uitgedrukt, een verderver. Zodanig is altijd het karakter van de Ottomaanse regering geweest.

“Maar wanneer deed Othman zijn eerste aanval op het Griekse rijk?—Volgens Gibbon, *Decline and Fall*, enz., ‘betrad Othman voor het eerst het grondgebied van Nicomedia op de 27e dag van juli 1299.’”

„De berekeningen van sommige schrijvers zijn uitgegaan van de veronderstelling dat de periode zou moeten beginnen met de stichting van het Ottomaanse rijk; maar dit is kennelijk een vergissing; want zij zouden niet alleen een koning over zich hebben, maar zij zouden de mensen ook vijf maanden kwellen. Maar de periode van kwelling kon niet beginnen vóór de eerste aanval van de kwellers, die, zoals hierboven vermeld, op 27 juli 1299 plaatsvond.

„De berekening die hierop volgt, gegrond op dit uitgangspunt, werd gemaakt en gepubliceerd in een werk getiteld *Christ’s Second Coming, etc.*, door J. Litch, in 1838.

“‘En hun macht was de mensen vijf maanden schade toe te brengen.’ Tot zover strekte hun opdracht: door voortdurende plundertochten te kwellen, maar hen politiek niet te doden. ‘Vijf maanden,’ dertig dagen per maand, leveren ons honderd vijftig dagen op; en deze dagen, daar zij symbolisch zijn, betekenen honderd vijftig jaren. Aanvangend op 27 juli 1299, reiken de honderd vijftig jaren tot 1449. Gedurende die gehele periode waren de Turken verwickeld in

een bijna voortdurende oorlog met het Griekse rijk, doch zonder het te veroveren. Zij namen verscheidene van de Griekse provincies in bezit en behielden die, maar de Griekse onafhankelijkheid bleef niettemin in Constantinopel gehandhaafd. Maar in 1449, bij het einde van de honderd vijftig jaren, trad er een verandering in, waarvan de geschiedenis onder de volgende bazuin zal worden gevonden.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 505–507.

Uriah Smith citeert Josiah Litch’ berekening van de honderd vijftig jaren, die, wanneer zij voltooid zijn, een beginpunt vormt voor de profetie van driehonderdeenentig jaar en vijftien dagen in de volgende Bazuin. In haar commentaar op Litch’ voorspelling betreffende deze twee met elkaar verbonden tijdsprofetieën schreef zuster White:

„In het jaar 1840 wekte een andere opmerkelijke vervulling van de profetie wijdverbreide belangstelling. Twee jaar tevoren had Josiah Litch, een van de vooraanstaande predikanten die de tweede komst verkondigden, een uitleg van Openbaring 9 gepubliceerd, waarin hij de val van het Ottomaanse Rijk voorspelde. Volgens zijn berekeningen zou deze macht ten val worden gebracht ... op 11 augustus 1840, wanneer verwacht mag worden dat de Ottomaanse macht in Constantinopel gebroken zal worden. En ik geloof dat dit inderdaad het geval zal blijken te zijn.”

„Op het nauwkeurig vastgestelde tijdstip aanvaardde Turkije, door middel van haar ambassadeurs, de bescherming van de geallieerde mogendheden van Europa, en stelde zich aldus onder de heerschappij van christelijke naties. De gebeurtenis vervulde de voorspelling exact. Toen dit bekend werd, raakten velen overtuigd van de juistheid van de beginselen van profetische uitleg die door Miller en zijn medewerkers waren aangenomen, en aan de adventbeweging werd een wonderbare stuwkracht gegeven. Mannen van geleerdheid en aanzien verbonden zich met Miller, zowel in het prediken als in het publiceren van zijn opvattingen, en van 1840 tot 1844 breidde het werk zich snel uit.” The Great Controversy, 334, 335.

De eerste en tweede wee zijn met elkaar verbonden door twee onderling samenhangende tijdsprofetieën. De eerste wee begint met een illustratie van de verzegeling en de tweede wee eindigt met de geschiedenis van 11 augustus 1840 tot aan het blazen van de zevende bazuin op 22 oktober 1844, hetgeen eveneens een illustratie van de verzegeling is. Het begin en het einde dragen de handtekening van Alfa en Omega, omdat, evenals in de geschiedenis waarin Christus het verbond voor één week bevestigde, de periode in twee delen is verdeeld. De eerste periode begint met de eerste Mohammed en eindigt met de tweede Mohammed. De tweede periode begint met „een stem uit de vier hoornen van het gouden altaar, dat vóór God is,” en zij eindigt met de „stem” van Christus, die zweert „bij Hem die leeft in alle eeuwigheid, die de hemel geschapen heeft en hetgeen daarin is, en de aarde en hetgeen daarin is, en de zee en hetgeen daarin is, dat er geen tijd meer zijn zal.”

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

‘Iedere vraag die Satan in het denken kan opwekken om twijfel te zaaien met betrekking tot de grootse geschiedenis van de vroegere omzwervingen van het volk van God, zal zijn satanische majesteit behagen en is een belediging voor God. De boodschap van de spoedige komst van de

Heer in kracht en grote heerlijkheid naar onze wereld is waarheid, en in 1840 werden vele stemmen verheven in de verkondiging ervan.' Manuscript Releases, deel 9, 134.